

Tragedia emancipării femeii

Emma Goldman

1917

Emanciparea ar trebui sa faca posibil pentru femei sa fie oameni in adevaratul sens al cuvintului. Tot ceea ce priveste afirmarea si activitatea femeii trebuie sa atinga exprimarea completa, toate barierele artificiale trebuie distruse, iar drumul catre libertatea totala trebuie sa fie curatat de orice urma a secolelor de supunere si scalvie.

Acesta a fost idealul original al miscarii pentru emanciparea femeilor. Libertate si egalitate pentru femei! Cate sperante si aspiratii au trezit aceste cuvinte cand au fost rostite pentru prima data de sufletele nobile si curajoase ale acelor zile. Soarele, in toata gloria si stralucirea lui, v-a rasari peste o lume noua, in aceasta lume femeia va fi libera sa-si conduca propriul destin - un ideal cu siguranta demn de entuziasmul, curajul, perseverenta si efortul neincetat al pionierilor, barbati si femei care au facut totul impotriva unei lumi de prejudecati si ignoranti. Si sperantele mele se indreapta catre acest ideal, dar cred ca emanciparea femeii, asa cum este ea interpretata si aplicata practic astazi, a dat gres in atingerea acestui mare final. Acum, femeia se confrunta cu necesitatea emanciparii ei chiar din emancipare, daca chiar doreste sa fie libera. Acest lucru poate suna ca un paradox, dar este din pacate foarte adevarat.

Ce a obtinut femeia prin emanciparea sa? Dreptul la vot in cateva state. A purificat asta viata noastra politica, asa cum multi binevoitori au prezis ? Cu siguranta, nu.

Emanciparea a adus egalitatea economica a femeii cu barbatul, adica ea putea sa-si aleaga profesia si sa negocieze; dar cum pregatirea ei fizica trecuta si prezenta nu-i putea asigura forta necesara sa intre in competitie cu barbatii, femeia era de multe ori obligata sa-si consume intreaga energie, intreaga vitalitate, sa-si incordeze fiecare nerv pentru a obtine valoarea de piata. Foarte putine au reusit, este un fapt constatat ca femeile profesoare, doctorite, avocate, arhitecte sau inginere nu sunt privite cu aceiasi incredere ca si colegii lor barbati si nici nu primesc salariu egal cu acestia. Asa ca obtinerea unei asemenea egalitati se face in general pe seama bunastarii fizice si psihice a femeii. Si pentru majoritatea femeilor si fetelor muncitoare, cata independenta s-a obtinut daca lipsa libertatii de acasa a fost inlocuita cu lipsa libertatii din fabrica sau din birou ? La care se mai adauga si povara unui camin rece, dezordonat si neprimitor dupa o zi grea de munca. Glorioasa independenta! Deci nu este de mirare ca sute de fete se grabesc sa accepte prima cerere in casatorie, satule si obosite de „independenta” lor. Fetele din clasa mijlocie erau tot timpul gata de casatorie atata timp cat aceasta le salva de sub suprematia parintilor. O asa numita independenta, care duce la obtinerea mijloacelor de subzistenta nu este atat de atragatoare si nici ideala, pentru ca cineva sa astepte ca femeile sa sacrifice totul pentru ea. Mult trambitata noastra independenta, nu este la urma urmelor, decat un lent proces de ingreunare si inabusire a naturii feminine, a instinctelor maternelor si de dragoste ale femeii.

Oricum pozitia fetei din clasa muncitoare este mult mai naturala si omeneasca fata de cea a surorilor ei, aparent mai norocoase, din sectoare ale vietii mai culturalizate si profesionalizate, precum profesoarele, avocatele, inginerile, doctoritele care au o demnitate aparenta, in timp ce viata lor interioara este goala si moarta.

Un suflet bun si un intelect dezvoltat sunt considerate de obicei atribute necesare pentru o personalitate frumoasa si profunda. In cazul femeii moderne, aceste atribute servesc ca o piedica in calea afirmarii complete a fiintei ei. De sute de ani vechea forma de casatorie bazata pe biblie „pana cand moartea ne va despartii”, a fost denuntata ca institutie ce serveste suveranitatii barbatului asupra femeii, subordonarii ei complete dorintelor si poruncilor lui si dependentei absolute a ei de numele si sprijinul lui. De-a lungul timpului si acum s-a dovedit ca vechile relatii matrimoniale restrictioneaza femeia la functia de sevitric al barbatului si cea care da nastere copiilor lui. Si astazi gasim multe femei emancipate care prefera mariajul cu toate deficientele sale, putinului oferit de o viata fara un sot; putin si de neindurat datorita lanturilor, prejudecatilor morale si sociale care ii inabusa natura.

Am fost invatati ca tot ce avem nevoie este independenta fata de formele externe de tiranie, iar formele tiraniei interne mult mai daunatoare vietii si dezvoltarii, conventiile etice si sociale, sunt lasate sa aiba grija de ele insele. Si ele par la fel de frumoase in mintea si inimile celor mai active exponente ale emanciparii femeilor ca si in mintea si inimile bunicilor noastre. Aceste tiranii interne, fie ca acestea sunt sub forma opiniei publice sau doar a ce spune mama, fratele, tatal, matusa, vecinul, colegul, profesorul

(acești detectivi morali și gardieni ai spiritului uman), ce ne spun? Până când femeia nu va învăța să le sfideze pe toate, să fie fermă pe poziții, să insiste asupra libertății ei nerestricționate, să asculte vocea naturii sale, fie că este chemarea celei mai mari comori a vieții : dragostea pentru un bărbat, fie că este privilegiul cel mai glorios: dreptul de a naște un copil; femeia nu se poate numi emancipată.

Miscarea pentru emanciparea femeii a făcut de mult primul pas în această direcție. Trebuie să sperăm că va avea puterea să-l facă și pe următorul. Dreptul la vot sau drepturi civile egale, pot fi cereri bune, dar adevărata emancipare nu începe în urnele de vot ori salile de tribunal. Începe în sufletul femeii. Istoria ne spune că toate clasele oprimate își obțin eliberarea de stăpâni prin propriile eforturi. Este necesar ca femeia să învețe această lecție, să realizeze că libertatea ei va fi atinsă când v-a atinge puterea să-și obțină libertatea. De aceea, este mult mai important pentru ea să înceapă cu regenerarea interioară, să se rupă total de greutatea prejudecăților, tradițiilor și obiceiurilor. Demersul pentru drepturi egale în toate sectoarele vieții este drept și corect, dar la urmă urmelor cel mai important drept este dreptul de a iubi și a fi iubit. Dar dacă emanciparea parțială devine emancipare completă a femeii, trebuie să renunțăm la notiunea ridicolă de a fi iubit, de a fi iubită și mama pentru că este sinonim cu a fi sclav ori subordonat. Va trebui să renunțăm la notiunea absurdă de dualism al sexelor, ori că bărbatul și femeia reprezintă două lumi antagoniste.

EMMA GOLDMAN - 1917

Biblioteca Anarhistă

Emma Goldman
Tragedia emancipării femeii
1917

Preluat la 16.12.2022 de la <https://lilith-lovekills.blogspot.com/>

ro.theanarchistlibrary.org